

ТРОШАК САСТАВА ОДШТЕТНОГ ЗАХТЕВА

Издатак учињен поводом остваривања одштетног захтева се не може сматрати штетом у смислу члана 155 ЗОО-а, већ трошком насталим поводом поступка ангажовањем адвоката, а на име састава одштетног захтева.

Образложење: Тужилац се у мирном поступку по пуномоћнику-адвокату, обратио туженом осигуравајућем друштву са захтевом ради накнаде материјалне и нематеријалне штете настале услед саобраћајне незгоде и тужени је у мирном поступку тужиоцу исплатио износ од 150.000,00 динара на име наматеријалне штете. Затим је поводом предметне саобраћајне незгоде покренуо и парнични поступак подношењем тужбе ради накнаде нематеријалне штете против туженог, који поступак је окончан пресудом којом је тужбени захтев тужиоца делимично усвојен. Тужилац је на име састава одштетног захтева упућеног туженом, имао материјалне трошкове - адвокатске трошкове у износу од 6.000,00 динара, те је поступајући по тужби првостепени суд тужбени захтев делимично усвојио. Другостепени суд налази да се основано жалбом туженог указује да је првостепени суд у побијаној одлуци погрешно применио материјално право, досуђујући тужиоцу износ за састављање одштетног захтева (адвокатске трошкове) као материјалну штету, при чему није доказано да је претрпљена штета у наведеном износу. Наиме, члан 150 ЗПП-а предвиђа да су парнични трошкови издаци учињени у току или поводом поступка, те обухватају и награду за рад адвоката и других лица којима закон признаје право на награду. Одредбама члана 163 ЗПП-а одређено је да о накнади трошкова одлучује суд на одређени захтев странке, без расправљања, те да је странка дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду, а који је дужна да поднесе најкасније до завршетка расправљања које претходи одлучивању о трошковима, а ако се ради о доношењу одлуке без претходног расправљања странка је дужна да захтев за накнаду трошкова поднесе у предлогу о коме суд треба да одлучи, као и да ће о захтеву за накнаду трошкова суд одлучити у пресуди или решењу којим се окончава поступак пред тим судом. Са друге стране, одредбом члана 155 ЗОО-а одређено је да штета представља умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист), као и наношење другоме физичког или психичког бола или страха (нематеријална штета). На основу изнетог, издаци учињени поводом остваривања одштетног захтева се не могу сматрати штетом у смислу цитиране законске одредбе, обзиром да исти нису проистекли из самог штетног догађаја, као његова последица, већ трошак настао поводом поступка ангажовањем пуномоћника из реда адвоката, а на име састављања одштетног захтева. Странка има право на надокнаду трошкова састава одштетног захтева-као трошкова адвоката, али исту остварује у парничном поступку вођеним поводом накнаде штете, у склопу одлуке о трошковима поступка, по истакнутом захтеву у законом предвиђеном року. Исти не може бити предмет посебног парничног поступка, у ситуацији када је странка пропустила да тражи ове трошкове у раније вођеном парничном поступку, а који се водио поводом накнаде штете проистекле из саобраћајне незгоде. С тим у вези, првостепени суд је у таквој ситуацији погрешно применио материјално право, примењујући одредбе ЗОО-а којима се регулише накнада штете, на потраживање за које утврђује да представља материјални трошак настао ангажовањем адвоката на име састава одштетног захтева и чију висину утврђује на основу Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката.

(Пресуда Вишег суда у Сомбору број Гж. 106/15 од 06. јула 2015. године)